

In het zonnetje

Rondom de wei waar eens 's zomers de koeien graasden en de paarden draafden, stond een muur van oude, verweerde stenen. En in die muur, vlakbij de schuur met de graanzolder, woonde een kleine kolonie babbelzieke veldmuizen. Maar de boeren waren er weggetrokken, de schuur lag er verlaten bij en de graanzolder was al lange tijd leeg.

De bedrijvige muizenfamilie was al vanaf het begin van de zomer druk in de weer om maïs, bessen, noten, graan en hooi voor de winter te verzamelen. Alles wat eetbaar was, sleepten ze aan. Dag en nacht werkten ze zich met z'n allen uit de naad om zoveel mogelijk wintervoedsel op te slaan. Allemaal, - behalve Frederick.

“Waarom werk jij niet, Frederick?” vroegen ze. “Ik werk toch”, zei Frederick. “Ik verzamel zonnestralen voor de koude, donkere wintertijd.” En toen ze zagen hoe Frederick daar maar in het zonnetje zat en naar de wei tuurde, vroegen ze: “En nu dan, Frederick?” “Nu verzamel ik kleuren”, zei Frederick dan kalm, “want 's winters is alles grijs.” En één keer leek het er zelfs op of Frederick bijna sliep. “Droom je soms, Frederick?”, vroegen de muizen verwijtend. Maar Frederick antwoordde: “Welnee, ik verzamel woorden. Want de winter kent vele lange dagen en dan weten wij elkaar misschien niets meer te vertellen.”

Met het vallen van de eerste sneeuwvlokken diende de winter zich aan. De veldmuizen zochten hun schuilplaats op tussen de stenen van de oude muur. De eerste wintermaanden was er eten in overvloed. Maar beetje bij beetje hadden ze vrijwel alle noten opgeknabbeld, was de voorraad maïs tot vrijwel niets geslonken en hoe stro er uitzag waren ze bijna vergeten. De muizen kregen het koud tussen de stenen en babbelen deden ze geen van allen meer.

Toen dachten ze opeens weer aan Frederick en wat hij gezegd had over zonnestrallen, kleuren en woorden. “Hoe staat het met jouw voorraad, Frederick?” vroegen ze. “Doe je ogen maar eens dicht”, zei Frederick en hij klauterde op een grote steen. “Nu stuur ik jullie mijn zonnestrallen. Voel je hun warmte, hun gouden gloed?” “En de kleuren, Frederick, de kleuren?” vroegen ze ongeduldig. “Doe je ogen maar weer dicht”, antwoordde Frederick. En hij vertelde over de blauwe korenbloemen, de rode klaprozen in het gele graan, de rode bessen en de groene bladeren van de maïs. Toen zagen ze al die kleuren weer voor zich. “En de woorden, Frederick?” Frederick schraapte zijn keel, wachtte even en vertelde zachtjes over de koeien en paarden in de wei, het malse gras dat hen tot hooi diende, de sappige bessen en de smakelijke maïskolven die stonden te wuiven in de wind.

En terwijl Frederick zo sprak van zon en zomer, voelde de muizenkolonie zich warmer en warmer worden. En toen Frederick uitgesproken was, begonnen ze allemaal te klappen. “Frederick”, zeiden de muizen, “je bent een genie. Want met de energie die we van jou kregen, kunnen we weer verder. En we beloven je dat we jou de volgende zomer extra in het zonnetje zullen zetten!”

(naar een verhaal van Leo Lionni)

Wilt u reageren op een van de artikelen in dit nummer? U kunt uw reacties per e-mail sturen naar het parochiesecretariaat: st.caecilia@planet.nl of bezorgen bij het parochiecentrum, Kerkstraat 2.

Omzien... naar de toekomst

Wat valt er in Godsnaam te vertellen over drie jaar parochiepastoraat? Want wat is nu drie jaar? In deze jaren is voor mij toch een andere wereld open gegaan. Natuurlijk wist ik wel de kerntaken van het pastoraat, maar het is zoveel breder dan het werk in een verpleeghuis, dat ik me de eerste maanden heel veel moest oriënteren op zr. Augusta en anderen die thuis waren in dit werk. Ik had weinig van doen gehad met dopen, eerste communie, vormsel, huwelijk en uitvaart, terwijl dat nu aan 'de lopende band' stond te gebeuren. De vele werkgroepen daaromheen. Wat werd van mij verlangd? Kijken, ruimte geven, inspireren, coachen of juist wat afstand houden? Hoe leiding geven? Welke 'taal' spreekt mensen aan, hoe kan ik de kinderen op hun niveau bereiken, hoe kan ik ervoor zorg dragen, dat ook de jongvolwassenen minstens met een goed gevoel en respect terugdenken aan geloof en kerk-zijn? Dat zij ook met hulp van ouders en school zoveel basis hebben meegekregen, dat zij later weer terugkomen bij de Bron? Hoe geef ik de nabestaanden iets mee bij het afscheid van een dierbare, waar recht wordt gedaan aan diens leven, maar ook aan het geloof in de Verrijzenis? En hoe kan ik hen volgen en bijstaan in de periode van verlies en rouw? Hoe begrijp ik de jonge mensen, die gaan trouwen, hun drijfveren, hun idealen, hun geloof in elkaar, de ander en de Ander? En hoe kan ik een steentje bijdragen aan hun levensgeluk door dat te verbinden met het levensverhaal van Jezus?

U merkt: het zijn meer vragen dan antwoorden. Gaandeweg heb ik mijzelf daarin durven ontwikkelen, maar met de nodige schroom en reserves. Door deze bezigheden schoot het individuele contact met parochianen er grotendeels bij in en dat heeft mij veel verdriet gedaan. Eigenlijk ben ik geen mens om achter het bureau te zitten of een werkgroep te begeleiden. Vele vrijwilligers kunnen hun taken prima aan. Ik wil hen van harte uitnodigen en bemoedigen, maar ze hebben niet altijd mijn aanwezigheid nodig. Mijn aandacht wilde ik richten op mensen achter de voordeur. Aanbellen en vragen hoe het die mens vergaat. Luisteren naar zijn levensverhaal, of zij gelukkig is, hoe hij wijs geworden is, waar zij de kracht uit put. Horen ook, hoe mensen geloof en kerk-zijn beleven en wat wij als parochie daarin kunnen betekenen. Maar tijd ontbrak en soms werd

me ook gezegd: “Nou nee, het gaat goed met me, dus waarom zou u komen?” Dan is het brede pastoraat opeens alleen voor de groep die problemen heeft. Vaak kwamen zr. Augusta en ik er overigens heel laat achter, dat een parochiaan al maanden ziek was. Je kwam dan regelmatig te laat.

Ik ben er vrij vlug achter gekomen, dat ik niet de geschikte persoon was in dit omvangrijke werkveld en dat ik een aantal taken niet naar behoren deed. Dat wreekt zich op den duur, omdat ik niet alleen van mijzelf 100% verlang, maar ook de parochie recht heeft op een pastor die er volledig en toegerust voor hen is. Ook de ervaring dat het soms uit mijn tenen moest komen, heeft mij doen besluiten om terug te gaan naar de gezondheidszorg.

Vanuit ervaring weet ik, dat ik daar straks meerdere mensen per dag ontmoet en mag begeleiden in hun ziek-zijn en sterven. Tenminste, als zij mij toelaten in hun hart. Het geeft veel voldoening om te kunnen bijdragen aan het welbevinden van mensen, die naast hun familie niet meer hebben dan een bed, nachtkastje en een kleine kleerkast. Om samen met andere zorgverleners te proberen de laatste jaren toch nog wat glans te geven en de kwaliteit van hun leven te verhogen. Het zijn grote woorden, maar het zit vaak in kleine dingen. In de jaren van ziekenhuis en verpleeghuis heb ik bovendien ervaren, dat de patiënt/bewoner de pastor is en niet ik. Levenswijsheid, geloof, acceptatie van ziekte en sterven, onderlinge en oneindige trouw zijn geschenken die ik mocht ontvangen en die mij hebben gemaakt tot wie ik ben. Wanneer ik oog in oog kom te staan met de dood, dan hoop ik dat ik kracht kan putten uit de vele mensen, aan wiens sterfbed ik mocht staan en die mij leerden, dat er een weg is naar de toekomst en dat het mogelijk is om in vrede en overgave te sterven. Want geloven komt in een ander perspectief als het jezelf betreft. Dat ik deze taak mag vervullen samen met drie collega's en in teamverband met vele andere disciplines is meer dan plezierig, boeit en daagt uit.

Natuurlijk was het niet elke dag kommer en kwel in de parochie. De momenten dat ik iets kon betekenen waren er zeker: een viering die mij inspireerde, ontroerende ontmoetingen met kinderen en aanstaande

bruidsparen. Het samenwerken met KBO en de stichting Sint Job was aangenaam en ik beschouwde het als een eer deel te mogen uitmaken van het gilde. Ieder op eigen wijze zijn zij belangrijk voor onze gemeenschap zonder anderen tekort te willen doen. Het tot stand komen van de werkgroep 'Elkaar Nabij' (voor verlies en rouwverwerking) op initiatief van twee parochianen van Berkel vind ik een hele goede zaak en ik heb me daar erg in thuis gevoeld. Ik weet dat ook dit werk in en buiten onze parochie met deze groep verder gaat. De samenwerking daarin met dominee van Egmond en ook rond de viering in het Openluchttheater en met de herdenking van de bevrijding van Berkel-Enschot was prettig en verrijkend. Oecumene leeft niet zo in onze gemeenschap en is toch zo belangrijk! Maar daarnaast heb ik veel medewerking gehad van vele, vele vrijwilligers in zoveel werkgroepen. Zij gaven mij de ruimte en het vertrouwen, zij namen veel uit handen en geven onze parochie een gezicht. Het trouw klaar staan bij het drukken van boekjes en het verzorgen van de bloemen en de tuin. Het poetsen van de kerk en het koper. De trouwe aanwezigheid van het koor bij de vele uitvaarten, het kosten en al die anderen die zoveel blijken van betrokkenheid laten zien. Alle vrijwilligers wil ik bedanken voor hun talenten. En ik moet eerlijk zeggen, dat men mij heel sympathiek heeft bejegend en dat het feit, dat ik 'maar' diaken ben mij maar zelden ter ore is gekomen.

Daarom heb ik bij mijn vertrek ook een dubbel gevoel, want ik besef hen en anderen in de steek te laten. Een aantal zieken en de velen, die een verlies moeten verwerken. Het kerkbestuur, ook bestaande uit vrijwilligers die uiterst professioneel en tegelijk op een warme manier mij hebben ondersteund. Hen laat ik achter met een groot probleem evenals mijn collega's in Enschoot en Berkel, die nu nog meer op hun bord krijgen. De keerzijde is, dat ik straks weer rustig kan slapen, dat mijn vrouw en kinderen mij meer zien en ik er voor hen kan zijn, en dat ik weer met plezier naar mijn werk kan gaan.

Ik hoop, dat ik de vertrouwde plaats als parochiaan weer mag innemen zonder wrok te voelen van medeparochianen, die het mij kwalijk nemen dat ik niet trouw ben gebleven aan de mij verleende opdracht. Ik heb me als kerkganger altijd thuis gevoeld in de Caeciliaparochie. Deze

gemeenschap gaat me aan het hart. Ik was daarin niet de pastor die zij nodig had, maar ik hoop en bid, dat zij die in mijn opvolger wel krijgt.

Tot slot wens ik de parochie ook toe, dat zij de open kerkgemeenschap mag blijven. Uitnodigend naar elkaar, betrokken op de samenleving, inspirerend vanuit het evangelie.

Dat het vuur mag worden overgenomen door nog jongere mensen, die het op hun eigen manier zullen doen en misschien op een andere wijze samenkomen. Het blijft de moeite waard.

Vrede en alle goeds,

Jan Joosten

Dialogoog?

“G een toekomst voor islam”, kopten verschillende regionale dagbladen – waaronder het *Brabants Dagblad* – begin april. Een bericht dat de aandacht trok, niet in het minst omdat het een uitspraak betrof van een kerkelijk leider, bisschop Muskens van Breda. Muskens, die nota bene kort na het overlijden van paus Johannes Paulus II diens onvermoeibare inzet voor de onderlinge dialoog nog zo prees en zich bezorgd maakte over de voortgang ervan in de toekomst. Maar toch: alleen het christendom en het boeddhisme bieden perspectief voor mensen. Islam en hindoeïsme zijn kansloos voor de toekomst. De islam omdat deze godsdienst van meet af aan oorlogszuchtig is geweest, het hindoeïsme vanwege het kastenstelsel. En zoals gebruikelijk volgden al snel de nuanceringen: geen toekomst voor de islam, tenzij ze iets doet aan het rechts-extremisme.

Je moet het lef maar hebben om twee wereldgodsdiensten van formaat te dumpen en alleen te preken voor eigen parochie. Alsof niet ook islam en hindoeïsme miljoenen gelovigen wereldwijd zin aan hun bestaan geven. En dan vergeten we nog maar even dat het christendom jarenlang bloedige kruistochten ondernam tegen de islam, in de middeleeuwen zijn heksen vervolgd en verbrandde, critici middels de Inquisitie aan de kant zette en nog een aantal van dit soort vredelievende activiteiten. En over het kastenstelsel als sociale belemmering voor de toekomst gesproken: het feit dat duizenden vrouwen de belangrijkste draagsters zijn van de christelijke kerken staat lijnrecht in tegenstelling met het vrouwonvriendelijke beleid van de (katholieke) kerk tot nu toe.

In een multiculturele samenleving van vandaag de dag en de aanwezigheid van bijna 1 miljoen moslims in ons land, is de stelling dat islam en hindoeïsme geen toekomst hebben niet alleen ongepast en weinig respectvol, maar ook onhoudbaar en heilloos. Het is niet alleen een gemiste kans voor voortzetting van de dialoog, maar helaas ook voer en munitie voor rechts-extremistische stromingen. Inmiddels heeft de nieuwe paus Benedictus XVI laten weten alles te doen wat in zijn macht ligt om de oecumenische beweging te stimuleren en een

open en eerlijke dialoog te willen aangaan met volgelingen van andere religies. Het was dan ook niet verwonderlijk dat moslims in de hele wereld de nieuwe paus van harte hebben verwelkomd. Dat geeft in ieder geval perspectief voor de toekomst van de interreligieuze dialoog. En laten we hopen dat deze dialoog er niet op is gericht om zoveel mogelijk schapen weer in het eigen hok te drijven.

Jan Simons

Terugkeer naar Chili

Reisimpressies van pastor Hein Tops

Begin dit jaar maakte pastor Hein Tops voor de tweede keer in zijn leven een reis naar Chili. Spannend, want het was juist tijdens een vakantie – nu vijf jaar geleden – dat hij ernstig ziek werd en zijn werkzaamheden als pastor van onze parochie vrij abrupt moest beëindigen. Terug van zijn reis ontmoet ik hem en zie aan zijn enthousiasme dat het hem goed heeft gedaan.

Het plan voor de reis kwam heel snel op tijdens een bezoek aan een vriend wiens vrouw korte tijd geleden overleden was. Deze vriend wilde weer eens terug naar Chili waar hij vroeger een tijd als pastor gewerkt had, maar hij kon er niet toe komen. Hein stelde hem voor met hem mee te reizen. Want ook hij wilde graag terug om de mensen te ontmoeten die hij daar trof in 1979, in de tijd van het regime Pinochet, na de moord op Allende.

De vitaliteit van de kerk die hij daar toen trof, had een diepe indruk op hem gemaakt. De kerk stond duidelijk achter en tussen de bevolking; zo zorgde een vicariaat Solidaridad ervoor dat er solidariteit groeide tussen de verschillende bevolkingsgroepen. Vol vuur vertelt Hein over de bijeenkomsten die hij daar bijwoonde, waarbij het voorkwam dat van de groep van twintig jongelui die voor de eerste keer bij elkaar kwamen, er bij de volgende bijeenkomst twee mannen verdwenen waren. En over het contrast tussen arm en rijk, de basisgemeenschappen, de gaarkeuken, over de mensen die op het spoor kwamen van hen die onder het regime verdwenen waren en hun gezinnen steunden.

Met deze herinneringen vertrok Hein eind januari richting Chili. Nog steeds een prachtig land met het machtige Andesgebergte voortdurend zichtbaar aanwezig. Hij trof er een veel zelfbewustere bevolking aan, waarbij ook de economische groei een rol speelt. De hervormingen die onder de huidige president Chavez plaatsvinden zijn socialer, maar minder rigoureuus dan onder Allende. Daardoor kunnen velen langzaamaan bouwen aan een toekomstig eigen bestaan.

De kerk speelt een positieve rol in dit geheel, gestimuleerd door de bisschoppen. Vanuit het evangelie worden groepen gevormd die voor elkaar zorgen. Een voorbeeld: jongeren die het vormsel ontvangen, zijn rond de 18 jaar en worden gevormd door de vormelingen van het voorgaande jaar. Deze zorg voor elkaar komt elke keer terug in Hein's verhaal. Zo was hij bijvoorbeeld op bezoek bij een groep Indianen tijdens een vuurdans. De priester die erbij was, stelde voor hier een eucharistie te vieren. "Maar Padre", zeiden de mensen, "we zijn toch al met iets heiligs bezig!"

Al zijn verhalen boeien. Verhalen over jonge meisjes die met 16 jaar al moeder zijn en door de gehele gemeenschap zo goed mogelijk worden opgevangen. Over een Indiaanse priester die de zorg op zich heeft genomen voor een zieke Nederlandse priester. Over een priester die mensen in psychische nood begeleidt. Over een vrouw die vrouwen in de vrouwengevangenis bezoekt en hen voorbereidt op terugkeer in de maatschappij. Over een spannende rodeo. Over een wijk in Santiago (een indrukwekkende stad met acht miljoen inwoners), waarvan 15% van de bevolking in de gevangenis terecht is gekomen. Over een groep Duitse tandartsen die met hun assistenten elk jaar gedurende drie weken de mensen in deze streek gratis komen behandelen. Maar ook over het prachtige land, de heerlijke zon en het helder blauwe water, de zonsop- en -ondergangen die met een blauw licht de Andes kleuren. Genieten van een goed glas wijn, onder een prachtige sterrenhemel. Kortom, een land en een bevolking om nog eens naar terug te keren, besluit Hein.

Zo pratend komen wij op zijn gezondheidstoestand van nu. Het gaat werkelijk een stuk beter. Hij vindt meer rust, balans en nieuwe vitaliteit. De vooruitgang betekent ook dat hij op de vraag of hij weer in beeld is voor assistentie tijdens vieringen in onze parochie, heeft toegezegd dit te willen proberen met één viering in de maand. Een goed geluid na een fijn gesprek, waarbij ik zijn uithoudingsvermogen al behoorlijk getest heb door veel te lang te blijven.

Els Panis

Evaluatie beleidsplan parochie

Enkele maanden geleden vroegen we alle parochianen om medewerking aan een evaluatie van de parochieactiviteiten. Met die evaluatie wilden we scherper voor ogen krijgen of en op welke punten het beleidsplan van de parochie herschreven zou moeten worden. Het huidige beleidsplan is al weer enkele jaren oud, maar de ontwikkelingen binnen en buiten de parochie staan niet stil. Zo'n beleidsplan is niet een papieren tijger, maar een richtsnoer voor het pastoraal team, kerkbestuur en de werkgroepen voor hun activiteiten.

De werkgroep die zich met de vraag van het kerkbestuur voor een actueel beleidsplan bezighoudt, wilde het huidige plan niet zo maar herschrijven. We vinden het immers van groot belang dat eventuele aanpassingen in het plan gestoeld zijn op breed gedragen opvattingen. Niet alleen van het kerkbestuur of het pastoraal team, maar juist ook van al die vrijwilligers in de vele werkgroepen en zeker ook de ervaringen van de parochianen zelf. Vandaar het idee van een eenvoudige evaluatie in de vorm van een beknopt vragenformulier.

Eigenlijk hebben we twee vragenformulieren gemaakt. Een voor de leden van de werkgroepen en een voor de parochianen. In de evaluatie bij de werkgroepen lag het accent op de duidelijkheid over doel en aard van hun werkzaamheden, op de toerusting en op de ondersteuning en waardering van hun werk. Bij de evaluatie onder parochianen werd vooral gevraagd naar het belang en de tevredenheid op het gebied van liturgie, diaconie, pastoraat en catechese en het functioneren van kerkbestuur, pastoraatgroep en pastoraal team.

De respons vanuit de werkgroepen was groot: ruim 26 reacties vanuit nagenoeg alle werkgroepen. Alhoewel de respons op evaluatie onder de parochianen met bijna 60 reacties laag lijkt, zijn we ingenomen met het aantal en vooral met de inhoud van de reacties. Sommige parochianen hebben uitvoerig gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opvattingen en opmerkingen toe te lichten. De uitkomsten van beide evaluaties bieden een goede basis voor de aanpassing van het beleidsplan.

De rode draad in de uitkomsten van beide evaluaties is een grote mate van tevredenheid over de gang van zaken in onze parochie. Niet een tevredenheid uit gemakzucht of behoudzucht, maar een betrokken, positief-kritische tevredenheid. De eerder geformuleerde koers in het huidige beleidsplan *Spoorzoeken naar de toekomst* hoeft dan ook niet op de schop. De hoofdlijnen uit dat plan worden onderschreven door de uitkomsten van de evaluaties. Natuurlijk zal een aantal punten moeten worden aangescherpt. Over dat aangepaste beleidsplan informeren we u graag na de zomervakantie.

Nico Kwantes

namens de werkgroep Beleidsplan

Het huishoudbboekje van Caecilia

Begin februari jl. hebben wij u in het kader van de actie 'Kerkebalans' het financiële overzicht van onze parochie gepresenteerd. Uit zowel de voorlopige cijfers over 2004 als de begroting 2005 bleek dat wij deze jaren met een nadelig saldo zouden moeten afsluiten. Inmiddels is de jaarrekening over 2004 door het kerkbestuur vastgesteld. Uit de definitieve cijfers blijkt dat het werkelijke nadelig saldo enigszins hoger is dan de voorlopige cijfers aangaven. Overigens verheugt het ons te melden dat een gulle geveer uit onze parochie door middel van een extra bijdrage de geraamde tekorten heeft aangevuld.

Het is met het huishoudbboekje van onze parochie hetzelfde als met de huishoudkas bij u thuis. Een gering tekort is nog wel op te vangen, maar het moet geen doorlopend tekort worden. Dan zal de tering naar de nering moeten worden gezet. Wanneer verdere bezuinigingen niet meer mogelijk zijn, zit er niets anders op dan iets aan de 'nering' te doen. Met andere woorden: proberen de inkomsten te verhogen.

Velen van u steunen onze parochie al met een maandelijks of jaarlijkse kerkbijdrage. Maar nog niet alle parochianen zijn al zover. Ook aan hen willen wij daarom vragen onze parochie financieel te steunen. Het gaat er nu nog goed mee, maar de vraag is hoe we er over enkele jaren voor staan. Te voorzien is dat de uitgaven in de komende jaren zullen blijven stijgen, zonder dat wij daar veel invloed op hebben. Wij willen daarom proberen de inkomsten daarop aan te passen. De parochie is immers zelf verantwoordelijk voor haar financiën.

Wij zijn er ons als kerkbestuur van bewust steeds maar weer te vragen om financiële steun. We doen dit echter alleen met het oog op de ongestoorde voortgang van onze parochie! Samen met vele andere vrijwilligers doen

we hiervoor ons uiterste best. Maar zonder financiële middelen komen we helaas niet ver. Wij willen dan ook een klemmend beroep op u doen om de parochie te blijven steunen. Degenen die daarover nog geen besluit hebben genomen, vragen we dringend dit alsnog te overwegen. Daarbij blijven wij uiteraard uitgaan van een bijdrage naar draagkracht: geef wat uw parochie u waard is.

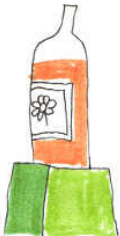
Peter Maas

penningmeester

SANTÉ MET SAINTE CAECILIA

In het kader van fondsenwerving voor de restauratie van de torenspits en het dak van het parochiecentrum brengt de Stichting Sint Caecilia twee speciaal gebottelde wijnen van uitzonderlijke kwaliteit uit onder de naam SAINTE CAECILIA:

- **CORBIÈRES 2003 (rood)**
Château MOULIN
Prijs: € 7,- per fles; € 40,- per 6 flessen
- **VIN DE TABLE 2003 (wit)**
Blanc de Blanc
Prijs: € 5,- per fles; € 28,- per 6 flessen

De verkoop vindt plaats in het parochiecentrum, op afspraak en na telefonische reservering (013 – 533 17 38).

Bij minimale afname van 6 flessen is thuisbezorgen mogelijk.

Verrijken en verrijkt worden

Het is iets over half drie 's nachts en ik kom net met mijn zwager terug van een nachtelijke wandelpartij door de wijngaard van een fantastische wijn- en olijvenboerderij in het hartje van Toscane. We zijn hier in het kader van een familie-bijeenzijn van mijn schoonouders, samen met hun dochters, aanhang en kleinkinderen. Wat kan het leven toch eenvoudig en mooi zijn: 's morgens met elkaar van een ontbijt in de zon genieten, je vermaken in en rond het zwembad, een goede lunch met prima wijn en 's middags wat rondlopen en mooie dingen uit het heden en verleden zien in nabij gelegen steden. Vervolgens 'thuiskomen' in een luxe onderkomen met een tuin uit een sprookje en een uitzicht waarop je nog lang kunt teren. Daarna een uitgebreide maaltijd met wederom goed eten en drinken en goede gesprekken, afgewisseld met gezellige onzin. Kortom, een vakantie met de familie die je elk jaar zou willen ondernemen.

Ik ben dankbaar dat ik dit mag meemaken, mag mee aanvoeren en van mag genieten. Ik maak het mee, ik voer het mede aan en ik geniet er van. Ik kijk om me heen in de kamer en zie een grote open haard, lege flessen wijn, mobieltjes om naasten van ons eventueel te kunnen bereiken, een videocamera, een digitale fotocamera en andere luxe die het leven aangenaam maken. En toch, zonder de gezelligheid, de geborgenheid van de mensen, het plezier en soms het leed dat je met elkaar deelt, biedt het leven niet veel inhoud.

Waarschijnlijk is dat het belangrijkste: mensen in je eigen nabije omgeving van wie je weet dat ze om je geven, om wie je zelf geeft en met wie je gedachten en belevenissen kunt delen. Helaas is dat niet voor iedereen weggelegd. Soms vanwege het verlies van een grote liefde, steunpilaar of vriend, soms vanwege een ongelukkige jeugd of andere indringende gebeurtenissen als voortdurende angst, onderdrukking, oorlog, honger. Allemaal zaken die jezelf niet mee wilt maken, een ander niet gunt, maar velen op deze aarde (ver weg en dichtbij) toch met enige regelmaat ervaren. Hoe belangrijk is dan de luxe van een mooie vakantie, je eigen huis, auto, mobieltje en kleding? Naar mijn idee volledig nutteloos. Juist mensen om je heen (bekenden en onbekenden) met wie je van de luxe kunt

genieten, met wie je je leed kunt delen en met wie je plezier kunt maken, geven dat extraatje aan je eigen leven.

Ik vergeet ze wel eens; die mensen van wie ik weet dat ze die aandacht van een (on)bekende ontberen. Omdat ik te druk ben met mezelf, omdat ik er geen zin in heb, omdat ik er niet mee om weet te gaan op dat moment. Ik loop aan ze voorbij, ervaar dat het niet goed voelt en toch loop ik door. Een volgende keer hoop ik dat ik stop en geef ik de aandacht, praat ik en voelt de ander zich wellicht (even) beter. Al zou ik het alleen maar doen, omdat die ander mij kan verrijken en mijn eigen leven daarmee meer inhoud krijgt.

Vincent van Baaren

Neem de tijd

Neem de tijd om na te denken –
bron van kracht.

Neem de tijd om te lezen –
fundament van wijsheid.

Neem de tijd om te spelen –
het geheim om jong te blijven.

Neem de tijd om rustig te zijn –
alleen dan vind je God.

Neem de tijd om er te zijn voor de ander –
een kans voor jezelf.

Neem de tijd om lief te hebben en je te laten liefhebben –
God's grootste gave.

Neem de tijd om te lachen –
muziek voor de ziel.

Neem de tijd om aardig te zijn –
de weg naar geluk.

Neem de tijd om te dromen –
garantie voor de toekomst.

Neem de tijd om te bidden –
grootste kracht op aarde.

Restauratie op hoog niveau (4)

De restauratie van de torenspits en het dak van het parochiecentrum brengt voor onze parochiegemeenschap, zoals eerder gemeld, grote financiële lasten met zich mee. Het kerkbestuur doet daarom zijn uiterste best om de benodigde euro's voor deze werkzaamheden bijeen te brengen.

De Rijksdienst voor Monumentenzorg in Zeist heeft mondeling reeds een subsidiebedrag van € 150.000,- toegezegd. Van de Autoriteit Financiële Markten in Amsterdam hebben wij toestemming gekregen voor het uitschrijven van een obligatielening ten bedrage van € 100.000,- onder de parochianen. Deze lening zal bestaan uit 200 genummerde en op naam gestelde obligaties van € 500,- per stuk, met een looptijd van 10 jaar en een rentepercentage van 1%. Jaarlijks zullen 20 obligaties worden uitgeloot en uitgekeerd, inclusief de verschuldigde rente. Het exacte moment van uitschrijven is nog niet bekend; dit is mede afhankelijk van het moment dat wordt besloten de restauratiewerkzaamheden daadwerkelijk aan te besteden en te beginnen. Mocht u nu al geïnteresseerd zijn in deze lening, dan kunt u zich daarvoor melden bij het parochiecentrum of bij een van de leden van het kerkbestuur.

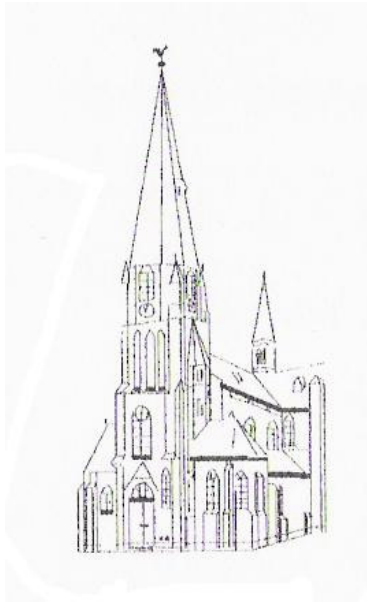
Ook heeft het kerkbestuur het College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Tilburg verzocht een substantiële bijdrage (€ 30.000,-) te leveren aan de instandhouding van onze parochiële gebouwen. Op dit verzoek heeft het kerkbestuur echter nog geen reactie ontvangen.

De Stichting Sint Caecilia was bij de restauratie van ons kerkgebouw in de jaren negentig eerder al zeer actief. De Stichting heeft zich ook bij de huidige restauratieplannen zeer betrokken getoond en reeds bij verschillende fondsen subsidies aangevraagd, zoals bij het Prins Bernardfonds, het Cultuurfonds Noord-Brabant, het Bouwcultuurfonds Zuid-Nederland, de Stichting Katholieke Noden (SKN) en het Tivolifonds. Momenteel is echter nog niet bekend welke bijdragen in de kosten we van deze fondsen mogen verwachten.

Ook heeft de Stichting samen met het kerkbestuur binnen de parochie diverse acties op touw gezet: enerzijds om de betrokkenheid van de parochianen met de restauratie te vergroten, anderzijds om middels deze acties op ludieke wijze gelden in te zamelen voor de restauratiewerkzaamheden. Zo is tijdens het Job-pleinfeest van 16 mei de verkoop van de rode en witte Sainte Caecilia-wijn succesvol van start gegaan: de eerste voorraad was al razendsnel uitverkocht en inmiddels gaan de eerste flessen van de tweede zending als ‘warme broodjes’ over de toonbank.

Voor het bijeenbrengen van de noodzakelijke gelden zal nog veel werk verzet moeten worden. Maar het kerkbestuur en de Stichting Sint Caecilia hebben er alle vertrouwen in dat de financiële middelen er met medewerking van genoemde instanties én de inzet van onze parochianen er vast en zeker zullen komen!

Arthur Baeten

Stoffig en ouderwets?

In de serie Hoe geloven wij (4) beschreef Jeroen Granneman in het paasnummer van Caecilia.com in een openhartige en kritische bijdrage zijn kijk op kerk en geloof. Reden voor pastor Schuurmans en pastor Tops om te reageren.

Vooreerst wil ik mijn respect betuigen dat Jeroen zo eerlijk en open zijn mening en gevoelens wil meedelen. Ik meen te weten dat veel jongere mensen over geloof en Kerk helemaal niet praten (en nadenken?) ofwel er met een zekere minachting over menen te moeten spreken (anders ben je 'ouderwets' en 'stoffig'). Jeroen ziet er nog wel iets in, als we tenminste 'het roer omgooien'. Hij wil van de Kerk een soort debatingclub maken met veel gezelligheid.

Nu is – als ik het goed zie – de Kerk inderdaad zo ontstaan. Als een plaats waar je andere mensen ontmoette, waar je met elkaar over levensvragen en actualiteiten van gedachten wisselde, waar je samen feest vierde en samen rouwde. Je kunt het nalezen in een ooggetuigenverslag: de Handelingen van de Apostelen (al is dat geschrift ook ongeveer 2000 jaar oud). Maar wat ze daar wél deden en waar Jeroen bezwaar tegen maakt, is dat ze toen óók al praatten óver en terug verwezen náár wat er in vroegere tijden was gebeurd. En juist dát vindt Jeroen 'stoffig en ouderwets'. Daar denk ik anders over.

Wij leven nú en de mensen over wie wij in het Evangelie lezen leefden tóen. De omstandigheden en de wereldpolitiek van toen waren anders dan nu (tenminste, dat vinden veel jongeren), maar die mensen van toen waren ménsen. En daarom is er niet zoveel verschil tussen toen en nu. Daarom kun je ook van die mensen van toen nog een hoop opsteken: wat leefde diep in hun harten, wat hoopten en verwachtten zij van het leven, wat bewoog hen om sommige dingen te doen en andere te laten? Wat kon hun een diep, inwendig geluk geven en wat maakte ze ongelukkig?

Ik stelde: door daarover na te denken kun je een hoop opsteken. Je kunt van die mensen van toen leren wat echt goed is voor een mens en wat echt slecht is. Dat kun je óók proberen zélf uit te zoeken, maar dat zal je dan

veel tijd kosten. Je loopt het gevaar vanuit je eigen-wijsheid fouten te maken en jezelf een hoop ellende op je hals te halen of dingen weg te gooien in een periode van je leven, waarin je goed, fijn en gelukkig had kunnen zijn.

Nee, het lezen van die oude geschriften van de Bijbel is niet stoffig en ouderwets, maar het kan je integendeel innerlijk een stuk rijper en rijker maken. Hoogstens kun je zeggen, dat de manier waarop ze geïnterpreteerd worden en de taal waarin ze vertaald worden wel eens 'niet van deze tijd' zijn. Maar pas ervoor op het kind met het badwater weg te gooien!

Er staan in Jeroen's bijdrage nog wel meer punten die om reactie vragen. Zoals bijvoorbeeld de vraag of je bijbelverhalen (vooral die in het Nieuwe Testament) wel allemaal kunt aanzien voor symbolische verhalen. Kun je ooggetuigenverslagen zo maar afdoen met : 'Nou ja, bij wijze van spreken'? En is God 'de Liefde' of de 'liefde'? Maar daarover misschien een andere keer.

Pastor J. Schuurmans

Beste Jeroen,

Je bracht vaak een goed sfeertje mee in onze kerk. Ik zag je graag komen. Dank je wel, dat je in jouw artikel je eigen beleven geeft en dat je zo wilt 'communiceren'.

Ja, het is soms best een eye-opener als je voor God een andere naam invult: 'aantrekkingskracht tussen mensen' zeg jij bijvoorbeeld. Daar wil ik met jou best eens een keer op door gaan.

Allerlei mensen zag ik in de kerk. Uit het leven gegrepen: teleurstelling, goeie zin, blij om een kind, hard gewerkt, sociaal bewogen, vroomheid, verdriet, suffig, vitaal. En als ik dan die oude woorden hoorde, hoorde ik diezelfde emoties. Dat ontroerde mij vaak. Ik wilde dat overbrengen. Onbeholpen. En heel dikwijls zag ik: wat gebeurt er veel van het evangelie in de straten en huizen van Enschtot. 'Caecilia binnenste buiten'.

Je gebruikt, Jeroen, vaak het woord 'kerk'. Wie bedoel jij eigenlijk? Onze mensen in Enschtot? Rome? Onze samenkomsten in het kerkgebouw? Zou jij er een ander nieuw woord (en dus een nieuwe beleving) voor kunnen geven? Want plak je ons zo niet wat vast in je eigen 'oude' woorden? Hoor ik van je?

Pastor Hein Tops

Hoe geloven wij? (5)

Ik ben geboren als achtste in een warm rooms gezin van negen kinderen. Mijn vader was ruim vijftig jaar werkzaam bij een uitgeverij van kerkmuziek. Hij was zestig jaar organist en koordirigent in de Caeciliakerk te Enschoot. Ik ben dus heel katholiek opgevoed. Wij gingen elke dag naar de kerk en zondags naar twee missen en het lof. Wij baden elke avond gezamenlijk het Rozenhoedje. Op het rapport van de middelbare school werd zelfs het aantal misbezoeken aangetekend.

Omdat mijn vader zo betrokken was bij de kerk en haar muziek was het vanzelfsprekend dat mijn broers eerst misdienaar en later koorzanger werden. Mijn oudste broer heeft zelfs een priesteropleiding gevolgd tot en met het eerste leerjaar op het groot seminarie. Later is hij alsnog econoom geworden. Een andere broer van mij is nu nog koordirigent in Limburg. Je ging dagelijks (nuchter) ter communie en eenmaal in de maand biechten. De jongens gingen op retraite voor ze in militaire dienst moesten en de meisjes naar de cursus *Ter inleiding tot het volle leven* in Huize Bergen te Vught. Het geloof bestond uit ge- en verboden; eigenlijk gemakkelijk, want als je je aan de regels hield, was je Gods' beste vriendin en dat gaf je een heel veilig gevoel.

De eenheid van de katholieke kerk voelde ik bijzonder toen ik als 'au-pair' in een voorstadsje van Parijs (Rosny-sous-Bois) op zondag per metro in de Sacre Coeur of Madeleine naar de mis ging, waar de gebeden en gezangen in het Latijn werden gebracht, vaak begeleid door prachtig orgelspel. Vooral omdat je de hele dag alleen de Franse taal om je heen hoorde, was het een 'echt thuis' voelen bij geloofsgenoten. Wel zag je toen (1957) alleen maar oudere mensen in de kerk; daarover verbaasde ik me al, maar inmiddels zie je hier bij ons hetzelfde beeld.

Na Vaticanum II kwamen er 'kleine scheurtjes' in mijn geloofsovertuiging, zoals het afschaffen van het verplichte vasten. Vervolgens werd geboorteregeling – onder verantwoording van je huisarts – bespreekbaar, mochten vrouwen zonder hoofdbedekking kerkdiensten bijwonen en werd de verplichte 'kerkgang' na een bevalling afgeschaft. Bij

een uitvaart was er geen gescheiden mannen-vrouwen-kant meer en mochten vrouwen voortaan bij een begrafenis samen met de mannen naar het kerkhof.

Het gebeuren rondom het overlijden van paus Johannes Paulus II en de verkiezing van paus Benedictus XVI heeft mij nogal geraakt. Vooral de grote toestroom van gelovigen bij het overlijden van Johannes Paulus II vond ik indrukwekkend, ondanks het feit dat men (in Nederland) vond dat hij conservatief was ten opzichte van homo's, condoomgebruik tegen aids, geen vrouwelijke priesters en het celibaat voor priesters. Pluspunt was zijn tomeloze reislust die vooral naar Polen toe positief heeft gewerkt. Ook zijn reis naar Israël en de toenadering tot de islam getuigde van moed! Paus Benedictus XVI lijkt zijn voorganger Johannes Paulus II te gaan volgen in zijn beleid; 'vernieuwingen' zullen dus wel uitblijven. Toch weet ik me verbonden met 'Rome'. Binnenkort ga ik zelfs bij de paus op audiëntie en ik ben zeer benieuwd hoe het 'beleven van dichtbij' zal bevallen.

Wat de toekomst betreft, voel ik een grote verbondenheid met het instituut kerk en dan vooral de Caeciliaparochie waar ik gedoopt ben, mijn eerste en plechtige communie heb gedaan, het vormsel ontvangen, ben gehuwd, mijn kinderen zijn gedoopt en tevens hun communie en vormsel hebben gedaan. Zowel mijn grootouders, ouders en broer zijn er begraven.

Ik bid dagelijks tot God, betrek hem bij ons leven dat – om in oude termen te spreken – nogal is beproefd in de loop der tijden. Als autochtoon voel ik me thuis in de geloofsgemeenschap van de Caeciliaparochie.

José Herijgers – Vugs

Eucharistie of woord- en communie?

Eucharistie of woord- en communieviering: beide vormen van liturgie worden in onze parochie afwisselend aangeboden. Een aantal parochianen zal zijn keuze laten bepalen door het tijdstip (zaterdagavond of zondagochtend), sommigen door de vorm (eucharistie of woord- en communieviering), anderen maakt het misschien niet zoveel uit. In onze huidige ‘orde van dienst’ lopen de verschillende onderdelen vrijwel parallel. Alleen gebruiken we in de eucharistieviering een tafelgebed en bidden we in een woord- en communieviering een communiegebed. Toch ligt hier niet het essentiële verschil tussen beide liturgische vieringen. Maar waar dan wel, zou de vraag kunnen zijn. En het antwoord luidt dan: in de eucharistie (met gewijde voorganger) worden brood en wijn veranderd in het lichaam en bloed van Jezus Christus; in een woord- en communieviering (met niet-gewijde voorganger of diaken) breken en delen wij met elkaar het brood dat uit de eucharistie is bewaard.

Desalniettemin zijn eucharistie en woord- en communieviering in de praktijk twee grootheden geworden. Beide zijn vieringen van ons, gelovige mensen die in naam van Jezus bijeen zijn (“en daar ben Ik in hun midden”, zegt Jezus) en die de aanwezigheid van Jezus vieren met brood en wijn (naar Zijn voorbeeld). Brood en wijn worden in die vieringen heilige tekenen, heilige symbolen, zodanig dat zij na afloop van de viering heilig blijven en niet bij de voorraden brood en wijn terug gedaan kunnen worden, maar een heilige plek (het tabernakel) verdienen.

Uit het Nieuwe Testament blijkt nergens dat de eerste christenen een gewijde voorganger in hun midden hadden, wanneer zij bijeenkwamen om het brood te breken. Ook wij komen bij elkaar om samen te bidden rond brood en beker.

Graag zouden wij van u eens horen welke gedachten u hebt rond eucharistie en woord- en communieviering.

Voorgangers woord- en communievieringen